

საზღვრო ცნობისმოყვარეობა, ცოდნის წყარო... და როცა ბრიგადაში სტუმრად შემოვივლიდა ძველ, სახელგანთქმულ მეფეებს, მისი სახე მეტად ახლოს იყო. ათასი „როგორ“, ათასი „როდის“ და „რატომ“ ჰქონდათ აწურობდა და სტუმრად, განთავსდა ჩაიგდეს ხელში ვენახის განთავსების მიზნით და სადამომედ შინ აღარ გაუშვეს.

— ცოლთან კინაღამ გამყარეს, პატრიცე მუხრანო. — შემომჩილა მიხილმა: — იმ დღეს ძლიერ ავიწიე თავი, მანქანას დამპირდა მაგათი ბრიგადის, — დედაკაცი ახტალაზე უნდა წამყვანა. როგორც დავტოვე ჰქონდათ თანმგზობის, იქვე არ დამხვდა ის დალოცვილი? ლოცვები მოხარული კიბისათვის დასწოლენოდა ცოტა მაინც გაწულოვებულზე, ჩრდილი მოეხანა, ან სახლში შესულიყო!

გაჩუმდა, რაღაც არგასამხელ ფეხს ოდნავ გაუღიძრა, მერე თავი დაიწია და სთქვა:

— ძალიან ახალგაზრდაა წამოვიდა ამ ბოლო ღრსს! მაგათი ყველაფერი ალალია, გვაჯობს! ამირანებს! შარშან რთველში ოთხი კაცი გვყავდა შესარულა თვითვლამათანამ! ერთ კაცს დღეში სამისი კილოგრამი ყურბი უნდა მოეკრივა, ათას ორასი მოეკრივებოდა! მთლიან ახლა უბრალო გამარჯობა უთხარი ამ ბაღებს!

როგორ ამაღლებს ადამიანს შრომა და გარჯა! სამოცდაცხუთი წლის კაცი, სახელოვანი მევენახე, უბრალო გამარჯობას ვეღარ გეტყვება ამ ჩვიდმეტ-თვრამეტ წლის გოგონებზე.

არც წიგნის ცოდნაში ჩამორჩენი. ზოგი მათგანი უკვე სწავლობს დაუსწრებლად სასოფლო-სამეურნეო ინსტიტუტში, ზოგიც ვაისად ეპირება გამოცდების ჩაბარებას. ამ გოგონებმა უკვე იპოვეს ცხოვრებაში თავისი ადგილი და მოწოდება. როგორ არ გვანან ისინი სიკეთესმოყვარეობის, წლიდან წლამდე ერთი ქულის მაძიებელ თანატოლებს.

სხისაშვილი ბესიცი: ჩვიდმეტი წლისა. კომკავშირელი.

იქნებ ვინმე არც დამიჯეროს, რომ ეს ჯერ კიდევ უფლაშაო ყმაწვილი ველისციხის კოლმეურნეობაში მევენახეთა რგოლს ხელმძღვანელობს, ოცდახუთი კომკავშირელი ჰაუტუსა და ქალიშვილის მუშაობას წარმოაჩინოს.

საიდან ამგვარი ნდობა და აღიარება! ყოველმა ღელამ ინტროს ასეთი გამარჯვებული. გამარჯვებუ კი არა, რაღაც უფრო მეტი, — სიტყვა ვერ მიპოვინა... თბევა იყო თუ სილოსის ჩადება, ვენახის ფურჩხვა თუ ხილის მოკრეფა, იგი ყველა უღელსო საძირე ხარისხით გამწევი და უდალბატო იყო.

ბესიცი ჯერ კიდევ რიც-ტავლის ასაკისა იქნებოდა, როცა კოლმეურნეობაში დაიწყო მუშაობა. მონდომებულმა მოსწავლემ იმდენი დრო და საათი კიდევ დანიარჩუნა, რომ მეექვსე კლასიდან მოკლებული სკოლის დამთავრებამდე ყოველწლიურად 70 კაცდღე გამოიმუშავა.

ყველაზე მეტად ვაზი უყვარდა. შარშან მისმა რგოლმა რვა ჰექტარი ვენახი გაიბიროვნა. ჰექტარზე 98 ცენტნერი ყურბი — ასეთი იყო სახელმწიფო გეგმა, მაგრამ ვენახს, მეგობარო, წისქვილის ბორბალზე დატეხული ღარი წყალი? ასე თავდაუზოგავად დაეშურენ საქმეს ბესიციის სწორები და რთველშიც ყოველგვარ მოლოდინს გადააჭარბა. თითოეულ ჰექტარზე 160 ცენტნერი ყურბი მოკრივეს.

აგერ მისი კბილა ბიჭები, — კოლაშაშვილი გია და სალომეშვილი ვალერი. ისინიც მეექვსე კლასში იყვნენ, როცა სოფელ მხარი გაუსწორეს, შარშან კი, სკოლა დამთავრეს თუ არა, ერთი დღე არ გაუცდენიათ. საბოლოოდ დამკვიდრდნენ მევენახეთა ბრიგადაში, და თუ კოლას რაიმე ძალა ვაჩინა, ამ ბიჭების შრომობაში დიდხანს უნდა იცოცხლონ. — სოფელი ყოველდღე ილოცება, იზარა თქვენმა გამარჯვებულმა.

ასეთი გულის ახალგაზრდებმა დიდი შემწობა აღმოუჩინეს დაქველვებულ პერსონალს თუ ამყარებდნენ გომბორის კოლონებზე აკანონირებულ და ბუნრიდან კვამლი ამოდის, ერთი კარგი სამაღობელი გურჯანის კომკავშირისაც უნდა ეთქვას.

უტნიდან სოფლის ორღობეში რომ შედიხარ, დიდი ფასი ედება — ვინ გეტყვის და როგორ გეტყვის პირველ გამარჯობას, ვინ როგორ გაგიღებს კომპარს.

გულთან წამოხლონი სიტყვა შენც უტეხად გაგიტომბოს გულს და ირგვლივ ყველაფერი უფრო ლამაზი მოგეჩვენება, ვიდრე შეიძლება სინამდვილეში იყოს... ერთხელ კონსტანტინე გამსახურდიამ მიიხრა, უტეხიერ პირი კაცის გამარჯობა, უემურად ნათქვამმა სიტყვამ ერთი სოფელი კინაღამ შემაძულა.

დიდი მოგზაური და მიხიარულ არასდროს არ გყოფილვარ, მაგრამ ერთი ბედი თავიდანვე დამყვა: სოფლის თავში ყოველთვის შემხვდებოდა ისეთი კაცი, თავის თავსა და თავის სოფელსაც სამუდამოდ რომ შემეყვარებდა.

იღბალმა ამყარდაც გამიჭრა. მადლიანი კაცი მოსე სამარაშვილი შემხვებდა, გამოცდილი პარტიული მუშაი, განათლებული ისტორიკოსი, დარბაისელი, დინგოპუბარი ადამიანი... პირველი ხელის ჩამორთმევადან ამ წიგნის ბოლო სტრიქონამდე იგი მიველდა გზას, მიცნობდა და მიახლოვებდა არა მარტო დღევანდელ სოფელს, ხშირად მორიგულ წარსულშიც გადამხვდებდა. მან ერთხანად კარგად იცოდა ვანახიანთ ყველაწინდის საყდრის ბილაღე და ვახსუბნის კოლმეურნეობის ხელშეწყობის ძალა და ძარღვი.

საქმელება. დასაწყისი იხ. „კომუნისტ“, № 208, 209, 210, 211, 212, 214.

პარტიის რაიკომის მეორე მდიანს ვინ მისცა იმდენი მოცალეობა, რომ მოულოდნელად კიდან ჩამოვარდნილ სტუმარს ხან ალახის პირებზე გაუდგინა, ხან კიდევ ქერების პირველი მეკომურები მოახილვინოს. მაგრამ იგი დროს მაინც პოულობდა, დაუშურებლად შემომხრავდა თავისი დავეენებისა და ძილის საათებს. ოღონდაც გურჯანის სოფლებში სახანავი მენახა და გასაგონი გამეფონა. და როცა ბოდიშს მოეგზადიდი, „ჩემო მოსე, როგორ შეგაწუხებ, რამსიშორეს წამოგაყვანე მეტი?“, — იგი მაშინვე უბის წიგნას ამოიღებდა და მეტყობდა:

— რას ამბობ, კაცო, აგერა მაქვს ჩანიშნული, დღეს მაინც აქვთევი უნდა წამოესულოყავი!

და მეც ვითომ დავუჯერებდი... რაიკომის მდიანს უბის წიგნას ხომ არ გავუხსნიჯავდი?!

ნელა მივეყვებოთ ჰერემის აღმართს. შემოდგომა ილევა. წითლად-ყვითლად ღლიან გომბორის ტყიანი სერები. გახარებული გზის პირებზე დარგული კაკლის ხეები.

ოთხი თვე გავიდა, ციდან ერთი ცვარი არ ჩამოვარდნილა, ამ ნარგავებს კი გვალვისა არაფერი ეტყობა. კაკლის ხეებს დღემდე უფლოან და პატრონობენ გურჯანელი კომკავშირელები.

გზის ვალდამა, მადლობზე, პატარა საყდარი მოსჩანს.

კაქუპის საყდარი ერთხელ თურმე ჰერემელები ყანასა მკიდნენ. ქალი ყურბას აკეთებდა ჩამონგრეული კედლის ძირში. ამ დროს გუმბათზე კაქუპი შემოვიდა და ისეთი ჰანჯანი ვაბა, ერთმა მუშამ ქვას წამოუსვა ხელი, ესროლა და ფრთა მოტეხა. დაშავებული ფრინველი მაინც არ მოეშვა საყდრის ეზოს, მისმა განგაშმა იქაურთა აიკლო. ბოლის დაპტარა ნისკარტი მოლზე მიმხმარ ნაკვლს და ქვამში ჩაუძახა.

— ღმერთო მომაკალი, ეს რა მიქნა ამ საბაგელმა! — შეპკივლა ქალმა და ქაფქარის დაავლო ხელი.

თუმცა ასეთი ცრემლი რა სასარცხეო და დასამალი იყო!

კოლმეურნეობის თავმჯდომარედ თენგიზ ჯაჭავაძე აირჩიეს და მერე დღესვე მიწას გუთხარი გაუქედეს.

ახლად შექმნილ კოლმეურნეობას ბევრი შემეშინებდა მფრველი გამოეჩინა სოფელმა ჩუმლაცმა და მუქუნის მევენახეობის საბჭოთა მეურნეობაში ორი მძღვარი ტრაქტორი და გუთხარი აჩუქა ჰერემს. სოფელმა არაშენდა — ფინური სახლი, სადაც კოლმეურნეობის გამეგობა მოთავსდა. „საქსოფლტექნიკის“ გურჯანის გაერთიანებამ — ერთი სატვირთო მანქანა და ერთი ტრაქტორი კიდევ მიაწვალა სოფელს.

კამჩის წყალი და სითბო უყვარს. მთაში ამ ცხოველს არ დაეღვამება. მაგრამ გომბორის კოლონებს ერთი დიდი სიკეთეც ეცოდა. აქაურმა ზამთარმა გააგება არ იცის, თანაც უხვად მიღის მარად მწველი ბაღის შობით, — კამჩის ფოჩიანი კამეფტი... არც წყალი ექნება საძებარი.

ახლა მხოლოდ ერთი გაბედული ნაბიჯი იყო საჭირო: შოთა ეცადაშვილმა არ დაავიანა ეს ნაბიჯი, — იმავე წელს აზერბაიჯანიდან შეიღასი სული ფურხაჯი ჩამოიყვანა და ჰერემში მეკამეჩეობის ფერმა გამართა. გურჯანელმა ახალგაზრდებმა აქაც ისახელეს თავი: მოასწრეს, დაზამირებამდე ფურხაჯის ჯოგა კარგად დათბილული ბავაბოსლები აუშენეს.

ამ ფერმას ჯერ ისევ „ლელის“ სასუქი მეურნეობა პატრონობს, თუმცა ჯოგის ჩამოყვანის დღიდან მისი მწყვესები და მომვლელები ჰერემში გლეხები არიან. მოლონიერდება, წელში გაიმართება ჰერემის კოლმეურნეობა, და ეს მომარაღებული ფურხაჯი მისი სამუდამო კუთვნილება გახდება.

დაიწყო ცხოვრება. შარშან გაზაფხულზე უკვე 72 კომლი დაუბრუნდა ჰერემს. მიაშურეს თავიანთ ნასა-

კონსტანტინე ლორთქიფანიძე

მთას და უბერუნდა მთიელი

ჩაბიული სვლის ეპოეა

გული კინაღამ შეუღონდა. ქაფქარის ყურბაში ჩახარული გველი ამოჰყვა. ხალხმა დაუფრია სიკეთე გვაგატელეკოლ ფრინველს და საყდარს მისი სახელი შეარქვა.

კარგად მოხერხებულ-მოპირვეთებულ შარაგზა თანდათან მალა მიიწეეს. მივივრს, როდის მოასწრეს ელექტრონის ბოძების ჩაყრა, ტელეფონის ხაზის გაყვანა, ამოღენა ღვარსადენების მოწყობა! თუმცა რატომ უნდა მივივრდეს! ჰერემის მომავალი მოსახლეები მზამხარეულზე მოსვლა როდეს აპირებდნენ, გავარდა თუ არა პირველი ლაღუმი, ისინი მაშინვე წამოეშველნენ საგზაო ბრიგადებს: მათთან ერთად მუშაობდნენ ტრაქტორზე თუ ბარ-ნიჩაბზე და ახალ გზას ჰერემში შეუძღვენენ.

აგერ თბილის ხევი. ამ ხევიმ დაგუბებდა ოთხი მილიონი კუბური მეტრი წყალი, გაჩნდება ეგება ტბა, მოაშენებენ თევზს, მორწყვენ ჰერემის მინდვრებს და კიდევ ვინ დასთვლის, რამდენ სწითელს მოტუნას გურჯანელებს აქაური წყიდა სამება: წყალი, ტყე და ჰაერი.

— პირველი ავეანი თენგიზ ჯაჭავაძემ ამოიტანა ჰერემში, — მიამბობს მოსე სამაღვილი და ღვთისმშობლის ეკლესიის ეზოში შეყვავარა: — ეს იყო 1978 წელს, მარტის დამდეგს, მერე ამოვიდა ვანო წიკლაური, ალექსი ჯაჭავაძე... არ შეუშინდნენ თოვლის უფროობას, უამინდობას, მოადგნენ მძაყეები ამ კარგად შენახულ ეკლესიას, გაშალეს მაყურულა ლოკინები და... იმ დღეს, რა თქმა უნდა, ვერ დაიძინეს! დიდმა სიხარულმა ბალომზე თავი არ დაადებინა ამ გაწამებულ ხალხს!

გაისხენ მკითხველო, მე-18 საუკუნის პირველ ნახევარში სწორედ ამ კარგად შენახულ ეკლესიაში დაიდო ბინა ახსენებული ჰერემის პირველმა მოსახლემ გიგო აბესაძემ.

გამარჯვებულად წამოხლონი მთიელებს შოთა ეცადაშვილი და მოსე სამაღვილი ამოყვანენ ჰერემში. სანამ ნასოფლარში შევიდოდნენ, ზოგიერთს უკვე დაეტყო მდელვარება. აგერ ერთმა მოხუცმა ნაბიჯი შეიღწა ნაწიისქვილართან, მერემ ჩუმბი ცრემლი დაავლო ახლად გაშენებულ ნაკალოებზე. მაგრამ როცა სასაფლაოს მიუახლოვდნენ, თავი ვეღარ შეიკავეს, სტუმრებმაც აღარ მოერიდნენ, დაემხვნენ ჯაგებში ჩაყარულ ლოდებს, საფლავის ბორცვებს და, როგორც სამადაშვილმა მიიხრა, „ერთხელ ვნახე და მეორედ ღმერთმა ნუ მანახის ასეთი გლოვა და ზარი მერე კი წამოდგნენ და... ქალი და კაცი ვეღარ ვიცანდი რაღაც ის უბეზნე გამოიყურებოდნენ, თვალბიცი ისე უბეზნენავედა, თითქმის ყველა დარდი და სატირალი უქან მიტოვებულა...“

ოცდაათიამეტი ოჯახი შეიფარა ღვთისმშობლის ეკლესიამ. კოლმეურნეობის დამუშავებელი პირველი კრებაც ამ ეკლესიაში გაიმართა შარშან, 31 მარტს. კრებას დაესწრო შოთა ეცადაშვილი, დავსწრნენ რაიკომის ბუტროს წევრები, და როგორც გადმომიტეს, საუბრის დროს ზოგიერთები გონზე იყურებოდნენ თურმე, თვალბიცი რომდგარ ცრემლს უმაღავდნენ ერთი-მეორეს,

ქაქე პირველ მოსახლეებს ამოჰყვა ჰერემში სამამულო ომის მონაწილე, ორჯერ იყო დატროლი სევასტოპოლში. ჯარისკაცის დაუდრომობა ზედმა სად არ ატარა ჰერემელი კაცი, იბრძოდა პარტიზანულ რაზმში, აქაც და იქაც პირი არ შეურცხვენი.

უყვარს ჰერემი, უყვარს მისი წარსული, დაუხეტება ძველადველ ნასახლარებსა და პალატებში, და რასაც იპოვინს, — ჰერემის ნატესს თუ ხატის ნაფლეთს, ყველაფერს თვითონვე დაათარილებს, ლეგენდასაც თვითონვე გამოუგონებს და ბოლოს კმდელზე ადგილსაც შეურჩევს.

მაშ როგორ იქნება, ასეთი წარსულის მქონე ჰერემს ერთი პატარა მუხუმი არ ეკუთვნის?

სტუმრობაზე უარს როგორ ვეტყვოდი. მივედი და რა ვნახე! — ერთი კაცის სიმადლეზე გადახურული ქვა-ყორა, რაც გადატარა დაშლა-დანგრევას. ფარდალა! სადგომი ორად გაეყო ჩოთის ფარდას; ერთ მხარეს საწოლი და პატარა მაგიდა იდგა, მეორე ნახევარი კი მთლიანად გამოეწვანა წაფლო... შუბის ნამტვრევები, ისრის პირები, ძველი ხმალი, სატყვარი, კაფიანი თოფის ჩახმაზი, ჯვარი და ჩუქურთმის ნატები, ჩოხის შესაბნევი ხრკიები და ხის მათარა, მოხატული ღოჭები და სიძველისაგან გამოყვითლებული ფოტოსურათები.

ერთმა სურათმა თვალი მომტაცა. — თქვენ იცნობთ ამ კაცს! — მიიხრა მას-პინდელმა და სურათი კედლიდან ჩამოხსნა: — ზემოქედის კომუნის წევრი იყო... თუ მესხიერება არ მდალტობს, თქვენი „ახალი გლეხების“ წიგნში მისი გვარიც არის ნახსენები!

მხოლოდ ნახსენები. მაშინ ჯერ კიდევ არ ვიცოდი მისი ცოდვილი ცხოვრების ამბავი.

მევენახე გომგონა.

თავი მეხუთე

გზა მბერკი და გზა მოყვარე

კოგი ცისკარიშვილი ოციან წლებში ჩამოსახლდა შირაქში, და მაშინვე სახელი დაიგდო, როგორც უბაღლო მომეკომბამულამ მიაკვებდა: სოფლის პირველი კომუნარი, კარგი შესახელავი ვაქააცი, ყველა ოჯახის სასურველი სტუმარი, — იგი მაინც კარხაკეტილი ცხოვრობდა. ხატობა იყო თუ უბრალო ტამუნანდურა, მისი ლანი ახლო არ გაეკარებოდა მხიარულებას. არც ცოლი ჰყავდა, არც შვილი, — მივირბა შუახანს გადაცილებული კაცი ასე ძირაფავდებული როგორ დარჩა ქვეყანაზე.

მერე მეც წამოვედი შირაქიდან და მისი სახელი უკვე მიმაღიწყდა, რომ შარშანწინ ჩვენი გზები ისევ შეიყარნენ თორღვის ანაოსთან.

შარშანწინ, იგრიალა თუ არა მათათუშეთის კლდეებში პირველმა ლალუმებმა, მაშინვე მიიქცა ევაშვიტი, არსენა კობაძის კარზე შეიკვდი და სანამ სათხოვარს ვეტყვოდი, თვითონვე დამასწრო და მიიხრა: — ვიცი, ვიცი, კონსტანტინე, მეც გავიგონე იმ ლალუმების ხმა! წავიდე, ენახო.

ენა ვერ იტყვის, როგორ მიყვარს არსენასთან მოგზაურობა და საუბარი. არა მარტო იორ-ალახის პირები და სამუხის გადამწვარი მინდვრები, — კობაძემ მომატარა ჰარბულაქანი და დაღესტნის სოფლები ერთი უბის წიგნაც აღარა მოეფინა, იმდენ არასა და თქმულებას მიაშობდა, რა ბალახბუქისა და ტყე-ჭალის ხალხურ სახელდება არ გამაგონებდა!

არსენა კარგად იცნობდა ადამიანის გულს. ერთი-ორი სიტყვა და მისი დახატული კაცი ცოცხლად დაამადგებდა თვალწინ. ძალიან მიიხრა, რომ განგებამ თავისი მადლი არ დააკლო კობა ჩიხხელის ნიჭიერ მემკვიდრეს და მისი საქმეები წაღმა წაიყვანა.

ნამუაღლებს უკვე ნახილური წყობა ვიყავით. გზატკეცილი — თორღვის აბაჯონი ომაღლემდე... ზღვის დონიდან 2600 მეტრის სიმაღლეზე...

საქართველოს მთიანეთში ყველაზე უფრო ფილვერ, მაგნიზიუმი, ვანადიუმი, სპინელი დასაბურელი გზა არა მგონია კიდევ სადმე იყოს ჩვენი ქვეყნის მიწაწაფლობა.

უზგობაზე თითქმის სამუდამოდ მოსწყვიტა მთათუშეთი ბარას და ბარელებს. მხოლოდ საცალფეხო ბილიკს ჩამოჰყავდა თუშეთი კაცი შირაქის ველზე და თუ დროულად არ მოილევდა აქაურ საქმეებს, მაშინ „მერლავის“ იმ წელიწადს, — შობა-აღდგომის თვის ოჯახში ვერ გამოთენებდა.

თბათვის დამლევიდან ღვინობისთვის დამდეგამდე, — წელიწადში სამი, — დიდი-დიდი თობი თვე კიდევ შეიძლება იმ ბოლოზე ფორთხვა-სიარული. მერე კი თოვლი და ქარბუქი ყოველგვარი გზის სახსენებელს წაშლიდა ამა სოფლებსა.

ლალუმში ლალუმს მოსდევს. ეგება ნაბარას ვეფარები და მოუთმენლად ვუტედი, როდის გაიფანტება აფეთქების მტვერი და კვამლი. უჭარი ღლევა, ხეზე ფოთოლიც არ ირხევა. ღრუბლებით ბოლქვა-ბოლქვად ავარდნილი ბუქი თითქმის უძრავად გახდულა ცასა და მიწას შორის, და მხოლოდ მესმის, როგორ ცვივან უჩინარ ხევის ნაშალი ქვა-ლოდები.

ჰაერი თანდათან დაიწმინდა დავტოვე ჩემი საფარი და... თვალებს არ დაუეჭვრე. საიდან გაჩნდა ამ მიშველ მთებში ამდენი მანქანა-დანადგარი, ხელსაწყო-იარაღი! აგერ ნაბარალებში მიყუყულო მუშებიც გამოიშალნენ.

— ნუ გიკვირს, კონსტანტინე! — მეუბნება არსენა: — ეს ყველაფერი ციდან ჩამოუშვეს ვერტმფრენებმა! მანქანებიც და ხალხიც!

არსენა უშიშრად მიმიძღვება მრისხანდ გადმოვიდებულ ფრიალოებში, ცოტაც და, გზა უფრო გავანდრია, ყურთასმენა მიქვს ზვითმავალი ბურღის ზარ-ზრიალი. საგზაო მანქანები ხევისაგან მიიქანებენ კლდის ნამსხვრევებს.

ლალუმის გარეშე ერთი ნაბიჯი რაა, — იმ ერთ ნაბიჯსაც წინ ვერ გადადამენ მშენებლები, პიტალო კლდეების ისეთი თვალშეუღებამი გაღავანი აკრავს მთათუშეთს.

სამედიცინო საქმეს ვავეთებთ, ამ ბიჭებმა უნდა სთქვან, ამ გზის ღმერთებმა და ანგელოზებმა.

ამ ფეჩრში ვიყავი, — გზისპირას დაყუდებულ ქობიდან მთლად გათეთრებული მოხუცი გამოვიდა, თვალბიცი ხელი მიიჩრდილა და ერთი-ორი წამი ჩუმად გვიცქირა. მერე ხელი ჩამოიღო და არსენას გაიმოსახა:

— გამარჯობა კობაანთ ბიჭო! — ცოგო?! — შეიკვირვა არსენამ: — გამარჯობა! საიდან სადაც, კაცო! — დინჯად გაუსწოდა ხელი მისკენ წამოსულ ბერიკაცს, თუმცა ეტყობოდა, მისი დანახვა ძალიან გაუხარდა.

კოგიმაც დინჯად ჩამოართვა ხელი, მერე ჩემსევე მოიხედა, საყვედურის კოლოთი მიიხრა:

— მწერალმა ვერ მიცნო, თუმცა ახლა რაღის, რა საცნობი მე ვარ!

— უტეხად ვერ გიცანი, ჩემო ცოგი! მეც დავბერდი და...

კინაღამ ვუთხარი, ცოტა გამოვშტერიდი მეით... ენას კბილი დროზე დაეპირე, — არასათქმელი კინაღამ წამომცდა: — მარა შენი სახელი რომ გავიგონე, შენ კი არა, მთელი შირაქის კომუნა გამახსენდა!

მასუხად ბერიკაცმა რაღაც ჩაილაპარაკა: არ გავგავინა. უთუოდ არ იყო ჩვენი გასაგონი.

— აქეთ რა ქარმა გადმოგავლო, კაცო, — ჰკითხა არსენამ.

— ეგრა ხედავ, სად მიგყავს თუშის გზა! — მიუგო ცოგიმ და ცისკენ შემართა ხელი.

გულზე მომხვდა მისი ნაღვლიანი ხმა ცისკენ შემართულ ხელს უფრო ხალისიანი კილო შეეფერებოდა.

— ყველაფერს ვიფიქრებდი, მაგრამ თუ ცოგი ცისკარიშვილი ამ გზაზე სამუშაოდ გამოვიდოდა, ეს კი აღარ მეგონა! — სთქვა არსენამ და ბერიკაცს კისრებზე მკლავი მოხვია, თავი თავზე მიადო.

— ჩვენები ყველანი აქ არიან. მე ავე, ძალიან მოხუცებული ხარო და, ბარ-ნიჩებების საწყობი ჩამაბარეს. ანთაის ბუღლოზერი დაჰყავს, ლეგო კიდევ ლალუმებზე მუშაობს!

— სასწაული მომხდარა, ალახანი აღმა წასულა?!

— აღმა წავიდა, მაშ! — ისევ იმ გაუხარებული ხმით დაუდასტურა ცოგიმ.

დღემდე მახსოვს მისი თოვლები. ძალიან მშვეიდი, დამყოლი და თითქმის არხენი თვალბიცი. მაგრამ ეს არ იყო დაღბნიებული კაცის სიმშვეიდე.

დიდმა დარბმა იცის კაცის ასეთი დანაცრება.

თანაც „აღმა წასულმა ალახანმა“ გააძლიერა ჩემი ცნობისმოყვარეობა. დავემშვიდობეთ თუ არა ბარ-ნიჩებების ყარაულს, მერე არსენას სული არ მოატქმევინე: — თუ მმა ხარ, მიიხრა, რატომ გავიკვირდა, რომ ცოგი ცისკარიშვილი თუშის გზაზე მუშაობს?!

— ძველი ამბავია, თუმცა ნამდვილად სათქვენია, ჩემო კონსტანტინე! — მაშინვე გამომიტყდა არსენა.

საჩემო. საერთო. საქვეყნო!

აი, ეს ამბავი — როგორა ჰყავს იგი ჰერემში დატრიალებულ ცეცხლის კალოს...

(გაგრძელება შემდეგ ნომერში).

